

- Phật dạy cho chúng ta chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Sinh mạng của chúng ta chúng phải mở đầu

- Cho nên cái kiếp luân hồi, vào trước thời kỳ Đức Thích Ca Mâu Ni Phật cho xuất hiện tại thế gian này, thì trong các tôn giáo của nhân Đấng cũng rất lưu hành. Cho nên đây là một sự thật, chúng ta nhận được biết nhân quả là thông ba đời. Tức là có đời quá khứ, đời hiện tại và đời vị lai. Vì vậy cho nên chúng ta không chỉ là khổ tâm đương niệm, mà tất cả những tác động phải vì xã hội chung uỷ trách nhiệm, phải vì lợi ích chung uỷ trách nhiệm, càng phải vì đời sau của chính mình chung uỷ trách nhiệm. Hiểu rõ đức số thật này, hiểu rõ đạo lý này, thì chúng ta khỏi tâm đương niệm, ngôn ngữ tác, tự nhiên sẽ cảm nhận.

- Tất cả chúng sanh trải qua vô thời kiếp đời này, chúng biết mình đang ở đâu. Phật trong các kinh luận thường nói: Tâm là chính mình, cái mà Thích tôn nói là bản lai diện mặt trước khi cha mẹ choa sanh ra, tức là chính mình.

- Chúng sanh đã mê, cho là tâm ở trong thân, chúng biết rằng huỷ hoại thì thân tâm của mình. Lời càng chúng biết sự hà đả, cùng với sự vất vả là hiện tượng của hiện tại trong tâm mình, là tự mình tác sanh ra. Cũng giống trước mặt là tâm ý của chính mình biến hiện ra. Nếu như mình làm chuyện ác, thì có thể biến hiện ra tất cả đều là cảnh giới tốt. Trong tâm của mình chúng có hạt giống, thì đâu có thể biến ra chuyện ác. Hiểu rõ đạo lý này thì tâm sẽ bình lặng, gặp chuyện khó khăn cũng là tâm biến hiện ra. Ví như năm mùng, những cảnh giới thì ẩn hiện ra đều là chính mình những việc biến hiện trong mùng, chúng phải từ bên ngoài đời. Khi gặp sự chúng ta cũng giống như đang trong giấc mơ, chỉ là chúng ta chúng thức tỉnh mà thôi. Ngài Vĩnh Dao đời sơ có nói: "Giác ngộ không không vô đời thiên". Đây là lời nói sau khi chúng đời.

- Những đời này giàu sang là do kiếp trước tu mà được. Nếu như đời này chúng ưa thích làm việc thiện và bố thí, khi phước báu đã hưởng hết thì đời sau sẽ phải khổ. Khi nghèo khổ thì oán nghiệp ít, những giàu có thì oán nghiệp nhiều. Những giàu ngày ngày ăn uống quần áo, tham dục hưởng thụ, sát sanh tự nhiên phải chịu hậu quả. Thế nên những giàu sau khi chết rồi thì đi tam ác đạo cũng chịu hậu quả. Khi ngu si chỉ biết tranh danh đoạt lợi, kẻ thù chỉ là một trước mắt mà thôi, những lợi đã tạo ra thì nghiệp vô biên. Cho nên nói luân hồi là do chính mình tạo ra.

- Mọi người đều có một quá khứ của họ. Bốn ba kiếp nọ, trải qua mấy kiếp năm, hồi tưởng lại giây lát thoáng nhiên như giấc mơ. Số số vật vật của hiện tại tuồng như là một có. Nhưng những số vật này, cuộc cùng rồi cũng có thể biến hoại, cũng là vô thường. Vì lại sanh ra biến hóa trong từng sát na, nhanh như điện quang, vậy chấp là đi tới một. Cũng giống vậy lại cứ tưởng là tiến đến một vực. Tuồng như có thể có được vật gì thực tại. Song lẽ gì những mây khói, nếm biết chúng như thế nào. Thân thể sát na đã trở thành già, không thể nào vĩnh viễn đều là 18 tuổi. Khi vậy sanh ra là đã hưởng vật phồn mà vào, chúng có một giây ngừng nghỉ. Thân thể còn chúng thể gì được, huống chi là vật ngoại thân. Cho nên trong khi tín luận nói: "Ân oán quá khứ số niệm pháp, hoàng hốt như mộng", "Ân oán hiện tại số niệm pháp, do như điện quang", "Ân oán vậy lại số niệm pháp, do như phù vân, hốt nhiên như khói".

- Tất cả số vật đều là giống tưởng chấp hiện ra do nhân duyên hòa hợp. Duyên thì sanh, duyên tan thì diệt. Số sum họp của gia đình đều là nhân duyên: "Có ân, có oán, có đời nọ, có thế nọ". Trước khi cha mẹ sanh ra ta thì ta ở đâu, tưởng lại đi về đâu chấp a tưởng nghĩ qua, cũng chấp niệm nghĩ đến. Chấp nghĩ đến là làm sao kiếm ra tiền, thăng quan phát tài, tranh danh đoạt lợi, thành gia lập nghiệp. Vì cái mong sống vui vẻ nên chấp mấy kiếp năm mà bốn ba lao nhọc, tạo các tội ác. Các tạo tác này đều là xu hướng đến đến con đường phiền não. Phiền não đều do tham sân si mà có.

- Hiện nay trên thế giới người thiện thì ít, kẻ ác thì nhiều, có thể thấy cái thế giới này là ngũ trường ác thế, giống như căn nhà lửa. Đời này xem thế không nên oán trách người. Bởi luận giảng pháp như thiện hay ác đều do nghiệp do nghiệp an nhiên. Mọi người tu chúng khác nhau, kẻ khác không cách chi thay thế được. Nếu có thể thay thế thì pháp pháp chúng Phật đời trước đời bị số mệnh đã giúp chúng ta siêu thoát ra khỏi tam giới rồi. Phật, Bồ tát chỉ có thể làm tăng trưởng duyên.

- Thế gian này sanh tử già bệnh là nỗi khổ đau mà biết cả đều chúng có cách chi tránh miễn được. Chúng như người khổ bệnh cùng đau khổ, người phú quý vậy có nỗi đau khổ như nhau. Giác ngộ được thế gian là vô thường, sanh tử là vòng luyến, đời người quá thế là khổ, Cũng vậy là chúng ta thế không hay. Tất cả vòng trên thế gian đều chúng phải thế thì, đều giống như huyễn hóa.

- Thế gian chúng ta nhìn thấy, tuy nhiên nếu anh đi xem hát thì sẽ dễ dàng hơn. Đời người chấp qua là một vật kể mà thôi. Khi chúng ta gặp mình như giấc, hãy thế nghĩ đến cũng giống trong mộng đó còn như được rõ ràng. Đời người lại cũng như cũng mộng, quả là chúng chấp thế. Cho nên hà tất phải làm khó cho chính mình, hà tất phải tạo tác ác nghiệp.

- Thế, xuất thế gian chỉ có một việc vắng sanh là chúng ta thế, ngoài ra đều toàn là giống. Nhưng

- Chúng ta hiện nay không luận là đời ngắ i, đời s , đời v t đ u là gì c đ u ch ng ph i ch n – đ u này ph i bi t. Cái tâm gì này th ng th ng có th đ i thay, t ng giây t ng phút đ u đang bi n đ i.

- Gì nh chúng ta có th nghĩ đ n nh ng ngắ i vãng sanh kia, chúng ta có h n đ c ai đâu nào – n u nh sánh b ng h thì ch ng ph i chúng ta đã vãng sanh r i sao, cho nên sánh không b ng h - v a tho t nghĩ đ n đây, cái tâm c ng cao ngã m n kia t nhiên không còn n a – ch nên cùng ngắ i th gian so sánh, ph i nên cùng ngắ i đã vãng sanh kia đ so sánh, v y thì là đúng. N u nói cái này tôi cũng gi i cái kia tôi cũng gi i, chúng ch ng b ng tôi v y thì đ i sau v n ph i trôi lẩn trong l c đ o luân h i mà thôi. N u nh c m th y tôi r t gi i thì cái tâm ng o m n kia li n n i d y – cho nên ph i h c cái ch không b ng ngắ i, vi c vi c không b ng ngắ i, th th không b ng ngắ i – t sáng đ n t i lão th t ni m Ph t, thì đó là đúng.

- Th gi i này anh nhìn th u r i, nhìn rõ r i, nhìn hi u r i thì là t t – ch ng có chi c thì ch ng c n nhìn n a, có th đi đ c r i – khi ch a nhìn qua c m th y r t hy h u l ùng, sau khi nhìn r i thì ch ng hy h u l ùng – ph i nên ra đi, đây là lúc mà chúng ta thi t tha n l c ni m Ph t c u sanh T nh Đ .

- Ph t trong kinh Kim Cang nói r t hay: "Phàm s h u t ng giai th h v ng" – ch ng nh ng t ng trong m ng là h v ng mà ngay c sum la v n t ng tr c m t chúng ta đây cũng ch ng ph i ch n th t.

- Con ngắ i đ i v i c nh gi i thi n th ng hay đ s xu t, đ i v i c nh gi i ác có th sanh kh i tâm s s t, k th t c nh gi i thi n ác c th y đ u ph i chuy n.

- Khi g p c nh thu n thì trong lòng nh nhõm, khi g p c nh ngh ch thì trong lòng không t t i cũng ph i nghĩ đ n ni m Ph t, chuyên tâm ni m Ph t thì có th chuy n c nh gi i.

- Th xu t th gian t t c pháp đ u là vô l ng nhân duyên ch sanh ra. Th gian t t c pháp ch ng có ng u nhiên sanh ra – 1 bát n c, 1 chén c m đ u là ti n đ nh.

- Trong cuộc sống ngày thường chúng ta tiếp xúc đến, thốt ra mà nói đến chúng ngoài nhân duyên quả báo – nhưng vì có vận và thế này phạm phu chúng ta hiểu được chúng ta sống thốt, bực bội thì oan ức thì liền oán trách người, chúng ta biết đây là ta làm ta chịu – cái nhân ta mình đã tạo trong quá khứ hoặc là cái nhân đời trước đã tạo, bây giờ gặp được duyên khởi nên hành quả báo hiện thì đương nhiên phải nhận chịu – tạo thì nhân nhân thì nhân đó là thiện quả, tạo ác nhân thì nhân đó là ác báo, không thể tránh khỏi được. Chúng ta trước kia tạo đó là ác nghiệp thì ít cho nên mới đời vì có vận và ý thì ít, vì có không vận và ý thì nhiều, đây là trong đời quá khứ tạo ác nghiệp nhiều, đây gọi là nghiệp chúng ta – chúng ta nghĩ cái gì? Chúng ta nghĩ thanh tịnh tâm, chúng ta nghĩ chúng ta nên bực bội tánh.

- Bên cùng, bên kia là đang thọ báo thì giờ này là đang trả nợ vậy – đời trước tạo ác nghiệp thì hiện nay đang thọ báo, báo hết thì xong rồi. Nếu chúng ta có những thọ quả báo này đang ràng buộc thì tránh không khởi lên phải tạo nghiệp nữa. Khi bên cùng chúng ta có khả năng tạo nghiệp – vì những nghiệp này đời phải tiêu tiền, còn nghiệp bên kia thì không có đồ sực khẻ đời tạo nghiệp, thốt tránh được rồi thì nghiệp cái duyên đời tạo ác nghiệp.

- Có mấy ai có thể vào lúc này hỏi đến, có mấy ai biết nghĩ đến chúng ta lại phải trả nợ luân – đây là sống thốt, mới tiếp đến chúng ta.

- Lời của chúng ta nói: "Lời của sanh bị" – chịu bị này chúng ta nghĩ đến năm cuối của đời nghiệp, nếu bị ai thốt sống là sau khi chết – sau khi chết trả nợ tam đời thì đó quả thốt là bị ai.

- Nếu như có nghiệp thốt sống sống chết phải trả nợ trả nợ, giờ phút này cái tâm thốt sống không bị của họ ta sống liền hiện tiền.

- Khi phải biết thốt khổ, chúng ta ở thế gian chịu tạo khổ chúng ta biết cái khổ chịu của nghiệp quả súc sanh trong tam đời chúng ta biết cái khổ trong đời này – khổ nhất là đời này khổ. Trong kinh Địa Tạng Bồ tát bản nguyện kinh chúng ta nói cái nghiệp của khổ đó thốt ra mà nói chúng ta ăn thua gì so với cái khổ trong đời này, chỉ là một giọt nước trong bể, cái khổ của đời này khổ không sao nói hết được.

- Lão sư Lý Bồ nh Nam trước khi vắng sanh một ngày, buổi chiều hôm ấy dạy môn đệ trả nợ luân đi đến thì đã đem tin của thầy cho họ trò rồi: "Ngài phải ra đi, chúng ta muốn rời khỏi nhà". Ngài cho họ trò biết rồi: "Thầy của chúng ta đã loan lời rồi, cho dù chúng ta Phật Bồ tát thì tiên có xu hướng trở

cũng chẳng có u đũa c nĩ – duy chỉ có một con đũa ng s ng là tĩ mình niĩ m Phĩ t cĩ u sanh Tĩ nh Đĩ"; đây là lĩ dĩ n dò sau cùng cĩ a thĩ y Lý.

- Thĩ gian tĩ t cĩ cĩ mĩ c cho nó qua, tĩ mình đem viĩ c cĩ a bĩ n phĩ n làm cho tĩ t thì là chính xác.

- Chúng sanh đĩ u có phiĩ n nĩ, ân oán bĩ t bình đã tích lũy tĩ vô lĩĩ ng kiĩ p đĩ n nay, chúng ta giĩ phút nào cũng đĩ u gĩ p phĩ i, cĩ n phĩ i nhĩ n đũa c, đĩ i vĩ i hoàn cĩ nh tĩ nhiên càng phĩ i nhĩ n đũa c.

- Nĩu nhĩ tĩ mình cĩ m thĩ y s ng chung vĩ i đĩ i chúng cái chi cũng chẳng hĩ p, đó là tĩ mình đang sanh phiĩ n nĩ, vĩ n chẳng phĩ i đang hĩ c Phĩ t, hĩ c Phĩ t là phĩ i đem nhĩ ng thĩ này, li ti này viên dung trĩ lĩ i đem nó hóa giĩ i, cĩ nh giĩ i này là tĩ trong nĩ i tâm cĩ a mình sanh ra, vì thĩ cho nên phĩ i tĩ trong nĩ i tâm cĩ a mình đĩ hóa giĩ i – mĩ t lòng mĩ t đĩ phĩ i liĩ u sanh tĩ xuĩ t tam giĩ i – tĩ t cĩ thĩ trên thĩ gian này cùng ta chẳng có liên can, cĩ nh thuĩ n cĩ nh nghĩ ch tĩ t cĩ đĩ u tùy thuĩ n, lĩ y viĩ c sanh tĩ làm trĩ ng; chúng ta là ngĩĩ i niĩ m Phĩ t lĩ y viĩ c vĩĩng sanh làm sĩ, sĩ vĩ quan trĩ ng đĩ nhĩ t – ngoài viĩ c cĩ u vĩĩng sanh ra chẳng có bĩ t cĩ mĩ t viĩ c gì đáng đũa c đĩ trong lòng.

- Nhĩ ng nhà đĩ i phú quý đĩ u là ngĩĩ i đĩ i trĩĩ c đã tĩ ng ĩ trong Phĩ t môn niĩ m Phĩ t tu phĩĩ c mà không thĩ liĩ u sanh tĩ; trong đĩ i này có quyĩ n có thĩ làm càng làm bĩ y, hĩ tĩ o tĩ i nghiĩ p đó sánh vĩ i ngĩĩ i thĩĩ ng nĩ ng hĩ n nhĩ u. Mĩ t ngĩĩ i thĩ t sĩ giĩc ngĩ là phĩ i lĩ y viĩ c sanh tĩ làm mĩ c tiêu.

Trích tĩ Tĩ nh ĩ nh Lĩ c toàn tĩ p HT. Tĩ nh Không

tinhoc.net